

A. E. Atalaia

Vilanova i la Geltrú

4 Y 5 D'OCTUBRE DEL 1969

Campament-Aplec de Tardor

ERMITA DE NTRA. SRA. DE LURDES

SIG	AET								
BRC19691004_107A									

La Caixa d'Estalvis del Penedès

**és present
en tota manifestació cultural
y artística**

agrupació excursionista atalaia

VILANOVA I LA GELTRÚ
C/. ANSELM CLAVE, 3

SECCIONS:

MUNTANYA
CULTURA
FOTOGRAFICA
ESQUÍ
FOLKLORICA
GRUP ESPELEO TALAIA

ADHERITS A:

Federació Catalana Muntanyisme
Federació Catalana d'Esquí
Associació Espanyola de Camping
i Caravaning
Comitè Regional d'Exploracions
Subterrànies

SALUTACIÓ

Quan l'any passat, en motiu del II Campament del Penedès, us parlàvem d'un jorn d'esplai i d'amistat i d'encaixades de mans, ho féiem també amb el desig que la invitació fos per enguany i per tots els anys vinents, a fi que aquelles amistats que amb prou felicitat tinguérem temps de saludar, ens trobem una altra vegada sota l'ombra d'aquest acollidor bosquet de l'Ermita de Lurdes.

La magnitud d'aquest tradicional festeig, que anyalment celebra la nostra Entitat, ha fugit dels termes que havíem previst, fins al punt que enguany, degut a l'augment d'assistència i al calor que prenia, hom ha decidit anomenar-lo Campament-Aplec de Tardor.

Que aquest jorn de cara a la Natura, sigui curull de jola per a tothom, i tots poguem dir:

«L'any vinent hi tornarem!!»

La petita història del Santuari de Lurdes del riu Foix

El Santuari de Nostra Senyora de Lurdes-Loreto està situat a la riba dreta del Foix dalt d'un petit promontori que obliga al riu a descriure un accentuat meandre. L'ermita queda dins la finca anomenada Moli d'en Galtès, que com indica aquest nom està centrada en l'antiga masia que anteriorment fou molí fariner. Aquests vells molins fluvials que escalonen les riberes del Foix utilitzaven el sistema dit de "bassa", dipòsit en el que emmagatzemaven el poc caudal que circulava pel llit del riu mitjançant rescloses i recs, i un cop la bassa curulla, es descarregava un doll abundós sobre la roda de pales que movia les moles. Restes d'aquest dipòsit i de l'arcada per on sortia l'aigua, pot veure's encara tota persona que assisteixi a l'Aplec.

Durant moltíssims anys aquells paratges que avui dia trobem bucòlics i falaguers, eren considerats feréstecs i de mal averany. Contribuïen a formar aquest estat d'opinió les deficients vies de comunicació que hi conduïen i el fet de que algunes partides de bandolers n'havien fet lloc d'operació en més d'una ocasió. Pocacrespa i Can Cucurella foren assaltades i torturats els seus habitants. A l'any 1844 el somatè de Cubelles sorprengué i capturà al Moli d'en Galtès el bandoler anomenat el Ferret de Vilanova, únic supervivent de la célebre partida que comandava Josep Gasol de Montmell (a) Crastoner.

Cap a l'any 1880 els propietaris del Moli d'en Galtès, Ceferi de Ferret i de Martí i la seva muller Antònia Galtès, decidiren construir a les seves expenses i sota la direcció i plànols realitzats pel propi senyor Ferret, un santuari dedicat a la verge de Lurdes. L'ermita dependria de l'esglé-

sia de Sant Pere de Castellet, terme en el qual està situada. A l'any 1886 quedava adscrit aquest santuari a la Santa Casa de Loreto, i es construïa dessorseu, una mena de gruta que venia a ésser la reproducció en petita escala de la de Lurdes de França. Pel mes de maig de l'any següent es celebrà una solemne festa religiosa al santuari de Lurdes. Hi acudiren tants vilanovins que el dia anterior al romiatge no quedava a la vila ni un sol carruatge per llogar. S'estava construint l'actual carretera de Castellet, i si bé en un principi es digué que els vehicles passarien per la nova via, l'estat de les obres obligà a utilitzar el malmès camí vell. Per l'agost del mateix any s'anunciava un nou romiatge i el "Diario" local deia que els romeus carlins portarien un estandart on es llegiria "El liberalismo es pecado".

A l'any 1891 es promogué una subscripció per a l'acabament de les obres de l'inconclús santuari. Pel juliol d'aquell any el periòdic "La Defensa" publicava la primera relació de donants figurant-hi les persones més representatives de Vilanova. L'import ascendia a la quantitat de 267 pessetes. El 1901 es rumorejava que els P.P. Carmelites s'interessaven en l'adquisició de la finca i el Santuari, amb l'idea de fundar-hi un grandios convent. Es deia que ja estaven fets els plànols i que els masovers havien rebut la notícia de llur comiat. La notícia no es confirmà.

A principis de segle es celebraven nombrosos romiatges extraordinaris per part de la parròquia de Sant Antoni de Vilanova, assistint-hi representacions de totes les associacions parroquials i dels pobles de la comarca. Es celebraven al mes de maig, sortint en processó des de Vilano-

va, portant-se els estandarts de cada confraria i presidint l'imatge del Sant Crist. Es sortia a les cinc del matí. Al retornar de Lurdes, a l'entrada de la vila s'ajuniaven un gran contingent de persones que els esperaven amb una nodrida banda de música fins a entrar a l'església arxiprestal. El dia 11 de febrer de 1902 (i precisament en la festivitat de Ntra. Sra. de Lurdes) morí en Ceferí de Ferret, l'iniciador del Santuari.

Eren moltes les famílies de Vilanova i dels pobles veïns que el dilluns de Pasqua es traslladaven al Santuari de Lurdes. La bondadosa propietària, a petició de molts devots, decidí celebrar anualment en aquella diada la festa patronal del Santuari. L'any 1909, Josep Escofet, tender de teixits domiciliat a la plaça de la Verdura, era depositari d'una subscripció per a recollir cabals per a la construcció d'un pont davant del Santuari. Ni aquest projecte, ni d'altres que el seguien, van tirar endavant. El pintor Joaquim Mir feu d'aquells paratges una magnífica tela titulada "Soledad". El quadre fou reproduït a la revista madrilenya "La Esfera", pel juliol del 1924.

Esdevingué popularíssim en tota la comarca la figura de l'ermità Joaquim Aribau, més conegut com el "senyor Quimet", amb la seva peculiar barba i la no menys notable bata de botiguer. Amb remarcable predilecció administrà el Santuari no tan sols tinguent cura de llur conservació sinó millorant-lo, instal·lant-hi trapeçis per a gronxar-se la mainada, menjadors on s'entrellaçaven la rusticitat amb l'utilitat i diverses fontetes d'aigua canaliculada que tractaven d'apaivagar la sequedat pròpia d'aquells exluts contorns. A l'any 1936, a l'esclatar la guerra civil, fou assassinat l'ermità i profanada l'ermita.

Durant llargues anyades estigué tancat i quasi abandonat el Santuari. El 1954, l'ordre dels P.P. Caputxins adquirien la finca per a establir-hi una casa de repòs. S'efectuaren diverses obres de consolidació al Santuari, que bona falta l'hi feien, restablint-hi el culte. L'estada dels Caputxins no durà gaire temps. Pel febrer de 1958 es celebrà en el Santuari el cen-

tenari de les miraculoses aparicions de la Verge a Santa Bernadeta. Les festes jubilars tingueren gran solemnitat. Quasi al mateix temps moria el P. Pacífic de Villanova, el qual havia promogut amb singular interès la resurrecció del Santuari. Poc més durà la presència dels frares en aquells indrets.

Es difícil precisar avui dia en quina data els membres de l'A. E. Atalaia acamparen per primera vegada a Lurdes. Segurament una de les primeres estades corporatives es degué efectuar quan s'intentava escalar per primera vegada la paret Oest de la Talala. L'única data certa que hem trobat al Butlletí de l'A. E. Atalaia es la de Pasqua de 1960 en la que es celebrà un Pre-Aplec al Santuari. La missa fou oficiada pel Reverend Pare Provincial dels Caputxins de Catalunya i Balears, Rvd. Lleó de Villalba. Eren propietaria de la finca els Srs. Gibert. El 1964 al profunditzar un pou existent es constata la presència d'aigües sulfuroses. El propietari projectà construir un balneari termal i medicinal. S'efectuaren obres, construint un grandíol bar prop de l'ermita i que no ha funcionat mai. També s'havia de construir un pont. Tot quedà en projectes.

Actualment és propietari de la finca el senyor F. Estadella i Urgell. Els membres de l'A. E. Atalaia a partir de l'any 1963 han vingut celebrant regularment un Campament Social al Santuari de Lurdes, procurant superar-se continuament, fins a culminar el passat any amb l'erecció d'un monòlit dedicat a la memòria del mestre Pompeu Fabra. Enguany ha estat propòsit dels organitzadors que més que un Campament Social, la reunió sigui un Aplec de les comarques penedesenques. Es de desitjar que aquesta crida de germanor tingui una bona acollida.

J. V. B.

BIBLIOGRAFIA:

- Arxiu d'en P. Roig i Estradé.
- "Diario de Villanueva y Geltrú".
- "Vilanova i la Geltrú, imatges de la ciutat i la comarca" A. V. B.
- Periòdic "La Defensa".
- Periòdic "Villanueva y Geltrú".

La Talaia

per Josep Blanes

Quan arribi a les vostres mans aquest butlletí, possiblement estareu tombant pel Campament-Aplec de Tardor, enmig dels pins que envolten l'ermita de Lurdes. Si aixequem el cap, mirant envers la part de Llevant, hi trobareu una de les muntanyes més conegudes de tots aquells indrets: la Talaia.

Es aquest cim, la darrera elevació d'una serralada que divideix dues comarques naturals com són el Penedès i el Garraf. Aquesta serralada, que pràcticament comença a l'extrem S. O. amb la Talaia, segueix pel Cuscó, el Pla de les Palmeres i la serra de Romagosa. Més endavant s'hi troba el Coll de Cal Deus, més conegut com a Coll de l'Aliga i que remuntant la carena ens porta al Puig de l'Aliga, cim més alt de tota la serralada amb els seus 540 mts. d'altitud. De la serra de l'Aliga parteix una bifurcació cap a la serra de la Cogullada i una altra a Sant Miquel d'Olièrdola.

Si bé la carena encara s'allarga més, el motiu d'aquest escrit, és el descriure-us la muntanya que dona el nom a la nostra Agrupació Excursionista. Cal fer doncs un petit resum geogràfic-històric de la mateixa.

La Talaia té una alçada de 279 mts. sobre el nivell del mar. L'únic corriol practicable, fins al seu cim, està situat al vessant Est, i parteix del camí que porta de Mas Ricart a Mas Roig. Venint del Pla de les Palmeres i el Mas de l'Artis, tot carenejant, també hi ha un altre corriol que ens porta al cim. El vessant Oest, de pendent molt forta, és solcada per pedregalls o tarteres de pedra fina, deguts principalment, a l'erosió de la pluja. Aquests són aprofitats pels excursionistes per baixar elegantment donant botes i també alguna tombarella. Un camí galrabé nou, és l'utilitzat pels atletes del "Cross" i que des del cim, discorre per

la carena fins la carretera, davant de Can Cucurella. Cal dir també, que els cingles que s'aixequen sobre la carretera, són la petita escola d'escalada dels aficionats vilanovins d'aquesta activitat, havent fet l'ascensió de la paret per dues vies diferents.

Històricament, si consultem llibres i documents antics, hi trobarem que el 26 d'abril de 1363 es delimità la divisòria parroquial entre la parròquia de Santa Maria de Cubelles i la de Sant Antoni de Vilanova, que amb aquest decret prenia carta d'existència. El límit s'iniciava "...ahon la muntanya està constituïda per Latalaya que antigament deient Nombres i baixa per el Podium Torrat (Puig Torrat) fins a les ones del mar al lloc dit Cesdons (Turo de la Seu)".

Pel cim de la Talaia hi passa la partió de terme entre Vilanova i Castellet. En un collet molt pròxim al cim hi ha el vèrtex divisori dels termes de Vilanova, Cubelles i Castellet. Hi ha una fita amb una làpida a cada costat amb uns escuts esculpits i la data de 1850. En un hi diu "TERMINO Y JURISDYCCYON DE CUBELLAS", i en l'altre "TERMINO Y JURISDYCCYON DE VILANOVA Y GELTRU". Aquesta inscripció sembla demostrar que fa poc més d'un centenar d'anys el nom de la nostra població, oficialment, encara no estava totalment castellanitzat.

L'excursionisme vilanoví i la Talaia, estan lligats per tres dates importants. Va ésser la primera, per la col·locació de la creu de ferro al mirador que dona a l'ermita de Lurdes, i que va tenir lloc el 2 de maig del 1954.

L'11 de desembre de 1960, s'inaugurava el cucó al cim de la muntanya, construcció que s'utilitza per proveir d'aigua a excursionistes i caçadors. El 22 de novembre del 1964, en el curs del Campa-

Breu història del Cross

Com tots sabem, el primer diumenge d'Octubre dia 5, tindrà lloc entre altres actes, el V CROSS COUNTRY, amb pujada al cim de l'Atalaia i arribada a l'Ermita de Lurdes. Per aquest motiu refrescarem una mica la memòria, i passarem revista als anteriors, sota el punt de vista esportiu.

I Cross 1.965.— Ha estat un dels anys que ha tingut més participants. D'ací va començar a sortir un viu interès pel cross. Prova d'això és que alguns dels participants varen fitjar per l'equip C. N. Reus a falta d'una entitat d'aquest tipus a Vilanova.

Es varen fer dues classificacions:

Absoluts 1er., 2on., 3er, Junior 1er., 2on., 3er. i premi a la Muntanya.

II 1.966.— Els participants, en general, estan més ben preparats, demostració d'això és que el temps realitzat per la majoria fou molt inferior a la del any anterior.

Absoluts 1er., 2on., 3er. Junior 1er., 2on., 3er. i premi a la Muntanya.

III 1.967.— Com recordareu, aquella nit i aquell dia, va caure una "mica" d'aigua. Dic una "mica", comparat amb el Diluvi Universal. No va representar cap problema per l'esperit esportiu que demostraren tenir tots els participants, doncs a l'hora convinguda fou donada la sortida al mateix lloc de sempre, (Plaça de les Neus).

Mateixes classificacions que les edicions anteriors.

IV 1.968.— Cada any es va superant la qualitat, i els participants fan gala

d'una més bona preparació física. La prova la tenim en el fet de que van ésser superades totes les marques dels altres anys.

Una vegada acabada la cursa i treta la suor, és de destacar el sentit de germanor i esportiu que va dominar entre els participants.

* * *

Aquest V Cross que aquest any tindrà lloc, amb motiu del ja tradicional Campament-Aplec de Tardor que l'Atalaia organitza a l'Ermita de Lurdes pot arribar a marcar un punt de partida per una nova era a l'història de l'atletisme vilanoví, doncs s'incorpora al programa, el I CROSS FEMENI i comença d'ací una veritable afició com va succeir amb el cross masculí. Tot això ho devem a la nostra entranyable A. E. ATALAIA. En nom de tots els aficionats a l'atletisme: GRACIES.

Potsor hi haurà algú que dirà "quin despiste", s'han descuidat de posar els noms dels guanyadors. Doncs no. El motiu de no constar el nom dels primers classificats, és premeditat perquè considero que quasi tanta importància té l'últim com el primer. Rendelxo així, indirectament, un homenatge a tots els participants, sense distinció del lloc de la classificació final. Teniu la meua autèntica admiració, vosaltres, que, després de 8 o 12 hores de treball, aneu a entrenament amb la quasi seguretat de no guanyar.

Em trec el barret, i us dic: vosaltres sou els VERITABLES ESPORTISTES.

Joan Ramon Galvez

LA TALAIA

(Ve de la pàgina anterior)

ment de Tardor va ésser col·locada una capella de fusta amb l'imatge de La Moreneta, enmig del bosc i molt a prop d'on es troba el cucó.

Encara podríem estendre més aquest escrit, sols cal dir que, com diu el seu

nom, la Talaia és un lloc de qualitat i que les panoràmiques al Pantà de Foix, Plana del Penedès i llunyanes serres del Montmell i Montagut i a l'altre costat el macís de Garraf, Sitges, Vilanova y Cubelles, són magnífiques i val la pena esmerçar un xic del nostre esforç per pujar al seu cim.

NOTES D'INTERES

La venda de tickets per als cotxes i per al Sopar de Germanor serà a càrrec dels vocals de torn al nostre estatge social, carrer Anselm Claver, n.º 3, Telèfon 2931257, de 8 a 9'30 del vespre. Al mateix temps, també podran fer-se les inscripcions per les tendes, i per participar al Cross-Country. L'últim dia de inscripció de tendes serà l'1 d'Octubre.

Queda totalment prohibit dins el Campament fer FOC DE LLENYA.

No serà permesa la penetració de cap mena de vehicles dins el Campament. Serà habilitat un aparcament, degudament senyalitzat.

Es facilitarà palla als acampadors provinents de màrtegues, així com també es donaran bosses per les deixalles.

No es permetrà de pernoctar dins l'ermita.

Hi haurà servei de vi i refrescos.

Aigua potable a la font, a 50 mts. del Campament.

Durant el diumenge funcionarà un servei de venda de llibres.

El servei sanitari del Campament serà a càrrec de la Creu Roja.

El servei d'informació serà a càrrec de tots els membres de l'organització, que s'identificaran per un distintiu que e's acrediti com a tals.

RECOMANACIONS

Cal respectar el lloc on es troba el Campament, no trenquen arbres o plantes, ni llençant llaines, papers o qualsevol altre objecte.

Col·laboreu en els actes que es realitzin, especialment en el Foc de Camp, per al qual es farà la inscripció prèvia.

Un cop finalitzat el Foc de Camp, hom haurà de fer un SILENCI RIGUROS.

L'Organització es reserva el dret de plegar la tenda dels qui facin xirlnola i foragitar-los.

Indumentària mínima: pantaló curt i camisa.

ORGANITZACIO

L'Organització d'aquest Campament-Aplac serà a càrrec dels següents senyors:

CAP DEL CAMPAMENT-APLEC:

David Vidal

SECRETARI:

Antoni Garcia

TRESORER

Ricart Artigas

MATERIAL:

Albert Bayo

PROPAGANDA:

Xavier Capdet

SOPAR DE GERMANOR:

Lluís Daviu

FOC DE CAMP:

Ramon Martí
Ricard Artigas

CROSS-COUNTRY

Joan Ramon Galvez
i Secció d'Atletisme del Patronat d'Esports

SARDANES:

Manuel Prats

CONCURS FOTOGRAFIC:

Josep Candela

VENDA DE LLIBRES:

Xavier Garcia

GINKAMA:

Lluís Daviu
Ramon Martí

VENDA DE VI:

Jordi Judin

JOCs INFANTILS:

Josep Blanes

AUTOCARS:

Isidre Llaверias

FESTIVAL DE FOLK:

Xavier Capdet

APARCAMENT:

Joan Fuster

PROGRAMA D'ACTES

DISSABTE, DIA 4

A les 16'30.— Autocars, anada. A partir de la citada hora, sortida de la Rambla Samà, davant el Grup Escolar.

A les 19.— Obertura oficial del Campament. Hissada de banderes i gallardets.

A les 21.— Sopar de Germanor (mongetes amb botifarra).

A les 22'30.— Gran Foc de Camp.

A la 1.— Silenci absolut.

DIUMENGE, DIA 5

A les 7.— Autocars anada. Sortida de la Rambla Samà davant el Grup Escolar.

A les 8.— Joïós despertar. No s'admeten protestes.

A les 8.— V Cross Country, Vilanova - Clm Talala - Lurdes.

A les 9.— Cross Femení.

A les 9'30.— Santa Missa a l'ermita.

A les 10.— Ginkama femenina i masculina.

A les 11.— Gran audició de Sardanes, Cobla Sitgetana. Patrocinada per la Caixa d'Estalvis del Penedès.

A les 13.— Repartiment de premis del Cross i veredictes del Concurs de Fotografia de Muntanya, per votació popular. Durant tot el dia s'admetran fotografies, mida: Màxima 13 x 18; mínima 8 x 10.

A les 15'30.— Jocs Infantils. Xocolatada. Trencar l'olla. Carreres de sacs.

A les 16'30.— Gran festival de Folk amb l'actuació de CATAIFA-2.

A les 18.— Clausura del Campament i Cant dels Adeus.

A les 18'30 Autocars de tornada. Presentació de billets.

EL NOM I LA COSA

Ho venim dient així: "El nom no fa la cosa". Estem tan acostumats que ens vulguin fer empassar gat per llebra, que l'etiqueta no correspongui a allò que realment hi ha dins el paquet de la mercaderia, que quan anem a iniciar, una vegada més, la nostra festa poblejana anyal a l'Ermida de Lurdes sentim la necessitat de parlar del nom i de la cosa.

Es la cinquena vegada que celebrem aquesta trobada. Fins ara havia estat denominada "Campament Social de tardor". Aquest any el nom és "Campament-Aplec de Tardor". El qui escriu opina que el títol que li escauria seria el d'"Aplec del Penedès".

"Campament" és un mot que pertany, gairebé en exclusiva, a l'excursionisme. "Aplec", tal com ell mateix diu, expressa la idea d'una congregació de gent, reunió amical d'uns que senten uns mateixos anhelos.

El fet que l'Agrupació Excursionista ATALAIA hagi volgut ajuntar ambdós mots, fent-ne una sola realitat, creiem que prové precisament del fet de trepitjar terreny ferm: i, per això, l'Agrupació ha d'ésser felicitada, i per què? Si restava "Campament", com els anys anteriors, no hi hauria hagut res a objectar. Era una acampada més, de primavera o de tardor, a a qual els excursionistes tenen perfecte dret. Però, al nostre entendre, l'Agrupació, titulant-la "Campament-Aplec" demostra que ha sabut copsar uns fets.

L'excursionisme, com tota manifestació vital cultural del nostre poble, es deu a una manera d'ésser, a unes essències. L'excursionisme pelat, cru, no pot ésser entès. Seria un abort. Un monstre. L'excursionisme per l'excursionisme és inadmissible. Com l'art per l'art. El món de la bellesa —i l'excursionista és un artista que sap copsar amb l'enteniment, amb les

mans, amb els ulls tanta bellesa com l'envolta— exigeix unes implicacions humanes, socials, comunitàries, sense les quals és un absurd. Com aquells esplais i refinaments dels "senyors" feudals i renaixentistes que els gaudien malgrat el poble, en contra del poble, esclavitzant el poble.

L'Agrupació, fent el canvi de denominació, vol que la gent vilanovina virqui un dia d'esbargiment, aprengui a trobar-se, s'APLEGUI. Perquè les persones, les famílies, sols es comprenen, s'uneixen, noten que llurs vides tenen un alé comú, una procedència, un destí, una fecunditat, una perennitat quan es troben, quan s'APLEGUEN. Sols s'apleguen els conscienciosos. Els qui "són portats" pertanyen al ramat.

La nostra gent, sobre tot la joventut, no hi està acostumada d'uns anys ençà al trobament, a la confrontació. Cadascú, fruit d'un temps que ens exigeix molt de treball, que el passem amb pressos, que no ens permet el diàleg apacible dels qui tenen afanys comuns, ens ha fet perdre el costum de mirar-nos a la cara —sols ens han ensenyat a fer-ho d'esquitlletes—, de sentir-nos: "uns" amb "uns altres". Aquest és el fruit del "Campament-Aplec" i el mèrit de l'Agrupació, instaurant-lo.

De fet, aquests anys ja ho ha anat essent una cosa i l'altra. El Campament és una especialització, és un restar —ben noble— dins el món excursionista, però Aplec vol dir convit i obriment a tothom. Quan diem Campament diem muntanyencs que procedeixen del poble; quan diem Aplec veiem poble que estima la natura. I en tots els Aplecs que coneixem l'excursionista hi és un membre important, barrejat amb aquells qui en són de cor. Així, els excursionistes, sense ni adonar-se'n, eduquen el poble, del qual formen part,

enmig de llurs tendes, ensenyant-li els camins de la sanitat, de la fortalesa, sense ficció. L'excursionista, més que mai, sabent-se contemplat, serà més conscient del seu gest, del seu parlar, i, per altra banda el poble dona a l'excursionista una consciència, perquè aquest s'adona que no està sol, que també en forma part, són els seus. Veu que si ell ha escollit la millor part és perquè és fill d'una gent amb ànsies de millorament, d'una gent que no vol passar com un ramat mogut sols per l'instint. El poble és el creador de l'excursionisme. L'excursionista, quan marxa, escala, esqua i penetra els abismes, quan averigua història, quan indaga en plànols i coneix plans i serres i museus i ermites i castells i avencs, ho fa com formant part del poble. Ell és poble més conscient. El poble resta en ell. Ell és mestre de les brostades tendres del poble. El poble li recorda que 'i ha d'ésser fidel. Perquè, sinó, en nom de què prendria possessió de la bellesa? Excursionisme i poble; Campament i Aplec: són dos en un. Són indesassociables. Quan vegéssim que l'excursionista s'allunya del poble és senyal de malura. Hi ha malaltia greu. Hi ha, com deïem, el monstre.

Arreu, però a casa nostra més que enlloc, per una colla de fets que endogalen la vida del país, l'excursionisme neix d'una vibració popular, fruit de la sensibilització d'una gent que ha prèns consciència. Es la necessitat que empeny de no perdre allò sense el qual deixem d'ésser pensables. Es el terror de pensar que podem quedar sense ànima, sols amb la pell i l'ós: uns estaquirots. I, com l'excursionisme, totes les manifestacions de l'art popular: el cançoner, arreplegat de llavis populars; el costumari, traspasant èpoques; la dansa, amb tots els seus símbols; el refranyer, plé de la vida que es palpa.

Aquells iniciadors de l'excursionisme a casa nostra, a finals del segle passat, que es reuneixen en unes goffes brutes o a la rebotiga d'un comerç de robes, aquells treballadors que funden l'"Associació catalana d'Excursions científiques"

o aquells noiets que fuden la "Societat X", ambdues dintre la clandestinitat, perquè l'excursionisme era mal vist pels qui detentaven el poder, aquells restauradors dels monestirs enderrocats de Sant Pau del Camp, de Poblet, de Santes Creus, de Sant Cugat del Vallès i de Ripoll, arrebaissant-los llur trist destí, els qui engegaven els Jocs Florals i els museus arqueològics i de ciències naturals, aquella poesia nova que neix, principalment a cura de Mossèn Cinto, on és cantat el Montseny, els Pirineus, el Canigó (el sacerdot-poeta, abans d'ésser-ho, fou poeta-excursionista, i trespà pel Plugmal, Carencà, Maladeta, Capdella i la Pica d'Estats), aquelles càtedres que es fan al Centre Excursionista de Catalunya a càrrec de Pompeu Fabra, de Carreras Candi, de Rubió i Lluch, de Puig i Cadafalch, l'entrada dels excursionistes a l'Institut d'Estudis Catalans, els màrtirs que ha comportat de sempre l'excursionisme, què era tot, tot, sinó producte únicament del binomi d'amor d'uns homes del poble que estimaven terra i natura? Veritablement, quan l'excursionisme és conscient es converteix en una autèntica Universitat per al poble.

L'excursionisme és un aprenentatge juvenil per tal de compenetrar-se, en el demà adult, amb les necessitats i aspiracions del poble. L'excursionista és un ésser privilegiat, al qual ha estat donat de gaudir la bellesa, de trobar-se situat en la comprensió de la natura i, per tant, de l'home. L'excursionista, que és home, té en la naturalesa, el llibre de text, la càtedra. Però li manca, precisament perquè és home, completar els estudis amb la gran assignatura, que és la humanitat, que li ensenyaran els altres homes. I aquesta assignatura només s'aprèn estant prop d'ells.

Aquesta mixtura excursionisme-poble ja l'hem anat tenint en els Campaments que hem anat fent a Lurdes, però cal que s'acreeixi, que es vigoritzi. D'ací es deriva el canvi de nom. Amb les tendes, el foc de camp, el concurs fotogràfic, la missa, la travessia a peu, les sardanes, la venda de llibres, les rivalitats culinàries, els

jocs d'infants, la cançó, hem anat fent possible que uns i altres se sentin units, com a membres tots d'una mateixa família, fusionats per uns mateixos anhel·ls. El monòlit que l'any passat erigirem en homenatge a Pompeu Fabra n'és una mostra, una consigna i una ensenya.

Hem de fer que el Campament-Apiac tothom se'l senti seu. És un "sacrifici" que, renunciant a un dia dedicat sols a ell, fa l'excursionista. Però només en té l'apariència de sacrifici. Perquè, de fet, és una escola, una obertura als altres. És una ocasió que té l'excursionista de demostrar que vol el bé de l'excursionisme, fent-lo trobadís a la gent del poble, ancomanant-lo a les promocions juvenils. I hem dit que el denominarem "del Penedès" perquè cal que sempre mirem més anllà, que ens obrim més encara, que la

gent de la comarca es conegui, que ens aglutini a tots.

Tot el que hem anat dient, la trobada a Lurdes ja ho té. El que cal és que siquem conscients que ho ha de tenir, que sapiguem ésser actius en fer possible que esdevinguem nosaltres llavor que germina en el cor dels altres, de molts altres.

Lavors serà possible que "la cosa" sigui una realitat, amb "el nom" que sigui, com la gent ho ha anat fent. Una vegada més s'ha confirmat: les coses no depenen del nom que els és posat. Encara que hi ajuda molt. Ara tenim el deure que assoleixi l'objectiu popular pretès. Tant de bó que, cada dia més, nom i cosa s'adiguin i s'avinguin. Tots hi sortirem guanyant.

X. G.

RECORDEU:

Gran Festival de Cançó Folk a càrrec de CATAIFA - 2

Dia 5, a les 4'30 de la tarda, a l'esplanada de davant l'ermita

AGRAIMENT

A tots aquells que col·laborant amb nosaltres han fet possible aquest Campament-Aplec.

Sr. Francesc Estadella Urgell, propietari del terreny.

Delegació de Vilanova i la Geltrú de la Creu Roja.

TINTORERIA ALBA de Vilanova i la Geltrú.

COBECA, S. A. de Vilanova i la Geltrú.

CAIXA D'ESTALVIS DEL PENEDES de Vilanova i la Geltrú.

La realització d'aquest Butlletí-programa ha estat possible gràcies a la col·laboració de JOSEP BLANES, JOAN VIRELLA, XAVIER GARCIA, JOAN RAMON GALVEZ i XAVIER CAPDET.

Fotografia portada: Antoni Ferrer

Participeu
a la «Ginkama»
femenina
i masculina

Dia 5, a les 10 del matí

Concurs Fotogràfic

BASES

PARTICIPANTS

Podran participar en aquest Concurs tots els assistents al Campament-Aplec.

TEMA

Fotografies de muntanya, en tots els seus aspectes.

OBRES

5 fotografies en blanc i negre.

FORMAT

Màxim 13 x 18; mínim 8 x 10.

ADMISIO

Al mateix Campament, fins a les dotze del migdia.

JURAT

De reconeguda solvència fotogràfica i excursionista.

PREMIS

Trofeu de la Secció Fotogràfica i premis d'establiments comercials.

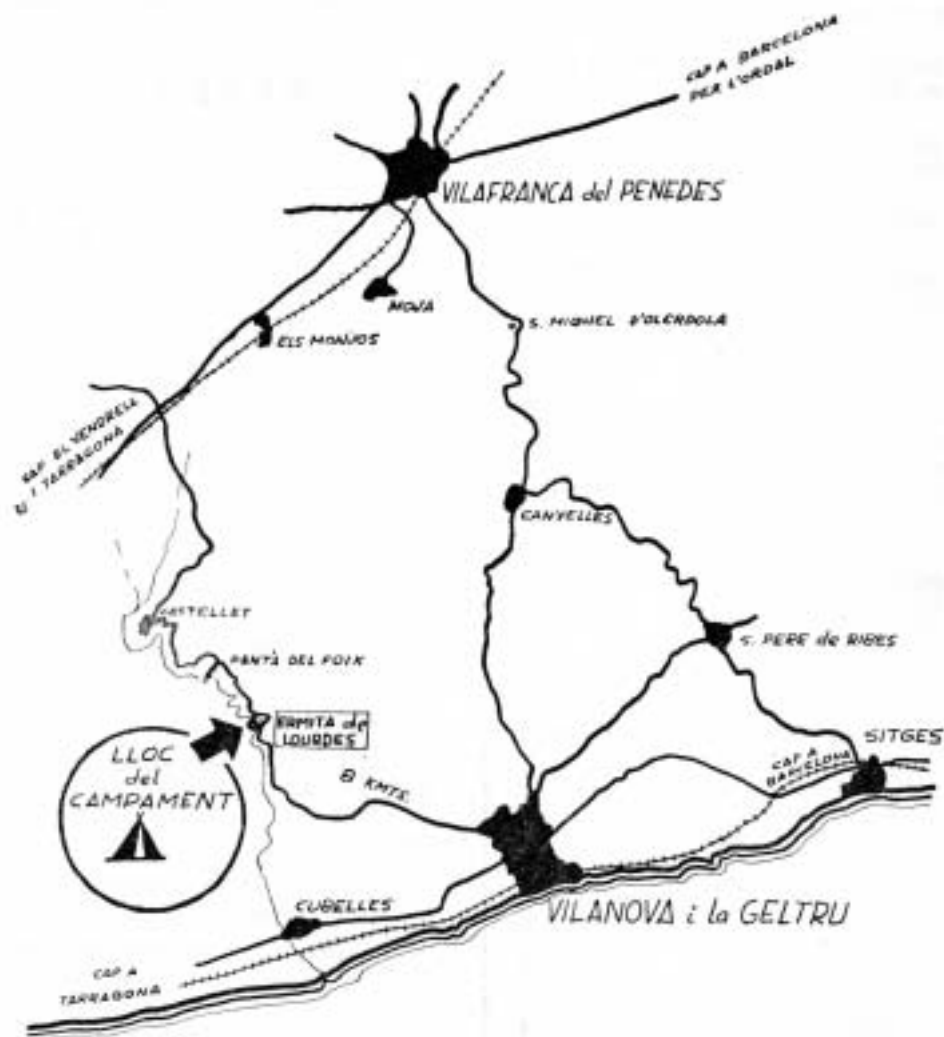
Cap participant no podrà obtenir més d'un premi.

Si hi ha algun dubte respecte al Concurs, serà resolt per la Comissió de la Secció Fotogràfica.

El sol fet de participar-hi vol dir que s'accepten aquestes BASES.

Situació del Campament-Aplec de Tardor

(a 8 Kms. de Vilanova i la Geltrú)

A. E. ATALAIÀ

DIA: 5 D'OCTUBRE

HORA: 10:30 del matí

LLOC: Campament-Aplec de Tardor
Ermita Ntra. Sra. de Lurdes

Gran Audició de Sardanes

Cobla Sitgetana

Organitzat per
els «Amics de la Sardana»
de l'A. E. Atalaia,
sota el patrocini de la

Caixa d'Estalvis del Penedès

Entre las variadas
manifestaciones que la

Caja de Ahorros del Panadés

proyecta realizar en el mes de
octubre, con motivo del
DIA UNIVERSAL DEL AHORRO
destaca en su
obra cultural y escolar:

**Concesión de Becas
para estudios de Enseñanza Media
y Superior.**

**Bolsas de Ayuda
a Niños Subnormales**

Para más información
dirigirse a las oficinas de la

Caja de Ahorros del Panadés

General Yagüe, 7 - Teléf. 293 09 09 - Villanueva y Geltrú